

Arrest

nr. 275 965 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 maart 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 april 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een eerste procedure op 7 september 2017 wegens verstek werd afgesloten, diende verzoekster op 23 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 18 december 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies)

1.5. Verzoekster diende op 7 juni 2021 een derde verzoeker om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal trof op 31 augustus 2021 een beslissing waarbij het in punt 1.5 vermelde verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 maart 2022 (RvV 21 maart 2022, nr. 270 160).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 april 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan op 6 april 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : B.(...)

voornaam : Z.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3 eerste lid, 5° en op 21/03/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/04/2017, 23/10/2017 en 07/06/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene evel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 05.04.2022

De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"1.

Verzoekster diende een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat- Generaal verklaarde haar aanvraag onontvankelijk op 31.08.2021, waartegen verzoekster hoger beroep instelde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. 270.160 dd. 24.03.2022. Zij herneemt in haar arrest, waarnaar verweerder verwijst in zijn beslissing, volgend feitenrelaas:

"(...)

Na uw scheiding werd het contact met uw familie terug hersteld. Op 13 januari 2021 huwde u met uw huidige partner Z. S. (...), die in België erkend vluchteling is. Momenteel bent u zwanger van jullie eerste kind en u wil met uw gezin samen zijn.

(..)

1 Stuk 2

Inmiddels beviel verzoekster van dit kind, D.(...) S.(...) Z.(...) (RR-nr.: (...)).

2.

Art. 8 EVRM stelt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Deze bescherming heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin. De man van verzoekster heeft inmiddels legaal verblijf in België als erkend vluchteling , haar dochter is in België geboren Het spreekt voor zich dat gans het gezin van verzoekster niet tijdelijk het grondgebied kan verlaten, vermits de man van verzoekster voor Rusland net internationale bescherming kreeg (OV: (...))! Haar met de bestreden beslissing van haar kerngezin scheiden zal een manifeste schending uitmaken van art. 8 EVRM!

3.

Ook de Raad van State was dit van oordeel dat in dergelijke gevallen geen bevel tot verwijdering van het grondgebied kan worden afgeleverd. In het algemeen moet verweerder bij de afgifte van een bevel rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM , op voorwaarde uiteraard dat de dienst op de hoogte werd gebracht van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder wist of moest redelijkerwijze weten dat het kerngezin van verzoekster in België verblijft. Verweerder verwijst er immers naar in zijn bestreden beslissing.

Daarom moet de bestreden beslissing worden vernietigd."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster onder andere een afschrift van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van haar dochter D. S. en een afschrift van de A-kaart van haar partner (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4)

2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen nergens dat er sprake is van een *de facto* gezinsleven in hoofde van verzoekster. Verzoekster woont immers samen met haar partner, die als vluchteling werd erkend en met haar dochter, die op 26 november 2021 werd geboren en het verblijfsstatuut van haar vader volgt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.4. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, *Fernandez Martinez v. Spanje*, §147). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Gezinsbanden kunnen niet zonder meer worden verbroken (EHRM 19 september 2000, *Gnahoré v. Frankrijk*, §59). In een gezinsherenigingssituatie, die blijkens de synthesesnota van de verwerende partij *in casu* aan de orde is, hecht het EHRM onder andere een groot belang aan de leeftijd van de kinderen en de graad van afhankelijkheid van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118).

Verzoekster kan niet als een gevestigde vreemdeling worden beschouwd, waardoor er in beginsel geen positieve verplichting rust op de overheid om haar gezinsleven te handhaven of te bevorderen, hoewel het onderscheid tussen de situaties waarin er sprake is van een positieve en/of een negatieve verplichting eerder vaag is (*European Court of Human Rights Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration (Updated on 30 April 2022)*, p. 33). Het is dus weinig dienstig om te bepalen of in onderhavig geval de bestreden verwijderingsmaatregel een inmenging uitmaakt op het recht op gezinsleven van verzoekster, dan wel of dat deze maatregel moet worden bekeken vanuit de vraag of er op de overheid een positieve verplichting rust. In elk geval is het van belang dat de onderscheiden belangen van het individu en de samenleving op deugdelijke wijze tegen elkaar worden afgewogen (zie EHRM 4 december 2012, *Butt t.. Noorwegen*, nr. 47017/09, §78 en de daarin aangehaalde rechtspraak).

Hierbij dient rekening te worden gehouden met volgende factoren: de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de aard van de gezinsbanden in het gastland, de mate waarin er obstakels bestaan om het gezinsleven elders uit te bouwen en met eventuele bezwaren van openbare orde. Tevens is van belang dat de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat hun verblijfsstatus van bij aanvang een precair karakter had. Indien dit het geval is, zal een verwijdering van een vreemdeling slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM, bijvoorbeeld wanneer het hoger belang van het kind dit vereist (EHRM, 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 44).

2.5. In haar eerste middel betoogt verzoekster dat haar geen bevel kon worden gegeven omwille van het legale verblijf van haar partner en haar in België geboren dochter. Volgens verzoekster diende de verwerende partij te weten dat het kerngezin van verzoekster in België verblijft en dat het gezin, omwille van de internationale bescherming die haar partner geniet, het grondgebied niet kan verlaten.

2.6. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

*“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 8 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregel geschonden aangezien zij meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar familieleven en met name met het gegeven dat haar man inmiddels legaal verblijf heeft in België als erkend vluchteling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster wijst er ter zake op dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling en dat zij inmiddels een gemeenschappelijk kind hebben van enkele maanden oud.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekster, nu er een evaluatienota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het dossier werd gevoegd op 05.04.2022.

Hierin wordt erop gewezen dat verzoekster slechts religieus gehuwd is met dhr. S.(...) Z.(...). Gezien er tot op heden geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend door verzoekster in functie van haar kind of van dhr. Z.(...), kan er geen positieve verplichting bestaan om het recht op gezinsleven te handhaven.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Verweerder laat gelden dat verzoekster op geen enkel moment legaal heeft verbleven op het grondgebied. Zij diende meerdere aanvragen in tot internationale bescherming, doch deze werden steeds negatief afgesloten. Verzoekster diende zich aldus bewust te zijn van het feit dat het voortbestaan van haar familieleven eveneens precair was.

Zie in die zin:

"In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen)." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014) In ieder geval blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij gedurende de tijdelijke afwezigheid van het grondgebied geen contact zou kunnen onderhouden met haar partner en hun gemeenschappelijk kind.

Zie ter zake:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Deze overweging is tevens van toepassing op een jong kind, zoals dat verzoekster.

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017) Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.7. In de bestreden beslissing wordt nergens melding gemaakt van verzoeksters gezinsleven. Verzoekster werd naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing evenmin specifiek gehoord met betrekking tot haar gezinsleven en het (hoger) belang van haar minderjarig kind. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 5 april 2022 een synthesesnota opstelde waarin de elementen uit artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden besproken, met inbegrip van het “*hoger belang van het kind*” en “*het gezins- en familieleven*”. In deze synthesesnota wordt het volgende gesteld:

“(...)

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft een kind dat in België geboren werd nadat haar verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten werd. Dit kind geniet de vluchtelingenstatus. Betrokkene heeft dit kind samen met haar echtgenoot die in België verblijft en eveneens de vluchtelingenstatus geniet. Het is in het hoger belang van het kind om bij de vader te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten

Gezins- en familieleven : betrokkene heeft een kind dat in België geboren werd nadat haar verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten werd. Dit kind geniet de vluchtelingenstatus. Betrokkene heeft dit kind samen met haar echtgenoot, die in België verblijft en eveneens de vluchtelingenstatus geniet. Het is in het hoger belang van het kind om bij de vader te blijven. Het kind maakt bijgevolg geen voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is religieus gehuwd met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar echtgenoot en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat. In tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.03/0452017) dat haar beide ouders en drie broers in Duitsland verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

“(...)”

2.8. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn synthesesnota het recht op ‘gezins- en familieleven’ in hoofde van verzoekster en het ‘hoger belang van het kind’ woord voor woord op identieke wijze evalueert. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM inderdaad beide aspecten omvat. Nochtans dienen blijkens de rechtspraak bij de beoordeling van het (hoger) belang van het kind een aantal bijkomende factoren centraal te staan: de leeftijd van het kind, de mate van afhankelijkheid van de ouders, het vrijwaren van de eenheid van het gezin, het welzijn van het kind, enz...

De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat verzoekster zich ervan bewust diende te zijn dat het voortbestaan van haar familieleven precair was. Zoals hierboven aangehaald, moet er bijgevolg sprake zijn van een uitzonderlijke situatie opdat de belangen van verzoekster en haar kerngezin zouden primeren op haar onregelmatige verblijfssituatie.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat “*de verzoekende partij niet aan(toont) dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden*”, miskent zij de vluchtelingenstatus van de partner van verzoekster en van haar minderjarige kind, hetgeen een cruciaal element uitmaakt om het gezinsleven in België te situeren. Daarnaast blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de synthesesnota dat rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van verzoeksters dochter, die op het ogenblik van het treffen van het bestreden bevel nog geen 5 maanden oud was. Door de zeer jonge leeftijd van verzoeksters dochter kan redelijkerwijs worden vermoed dat zij nog sterk van haar moeder afhankelijk is. Desalniettemin wordt in de synthesesnota zonder verdere toelichting gesteld dat het in het hoger belang is van het kind om bij de vader te blijven, kennelijk louter omwille van het gegeven dat dit kind niet het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel. Vervolgens kan, luidens de synthesesnota, bij verwijdering van verzoekster in afwachting van een beslissing inzake gezinshereniging “*contact (...)*

worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben". In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij *a posteriori* dat deze overweging "tevens van toepassing is op een jong kind, zoals dat (sic) verzoekster". De vraag rijst echter of hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekster en haar dochter. Hierbij wordt ook nog gesteld "dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar echtgenoot en kind betreft" (eigen onderlijning) terwijl uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt dat verzoekster ooit in de gelegenheid werd gesteld om hieromtrent haar bezwaren kenbaar te maken.

2.9. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een deugdelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middelen behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN